

Ružica Gavranović

BITNOST OVDJE PRESTAJE

nijemim dodirom
zavedena
bez riječi
glasno te želim
pobijeđena od sebe
bez da se kajem

zbog poljupca na vrhu snova
bljesak se pojačava

ne žalim

ponekad
strast je jača
i od same ljubavi

javno priznajem
silinu želje
ludu potrebu za rukama
usnama
čiji okus mi nepoznat

za dodirom
tebe
snovima
u kojim
si ti

tvoj san
postajem

ne želim te pustiti
ni zaniijekati
pa makar živjeli samo
sat –dva
...dan

umjetnost dodira tvojih
ćutim
požudu
strast
usane koje prže

ti znaš

nikad greške nisam krila
tebe moram
a greška nisi

javno priznajem
opijenost
tvojim rukama

nisam od onih
koje vraćaju vrijeme

noćas želim
da osjetim
tebe
na koži
dodir plamena
rub svemira

poslije
pusti da odem
bez pitanja
možda se sretnemo
tamo gdje prestajem ja
gdje počinješ
Ti

STISAK LJUBAVI

spavaš
utišavaš čežnju snom
zapljuskuju me sjećanja
čekam
iako
očekujem
(ne) dolazak tebe
darujem ti putokaze dodira
dušu stišavam da se grohotnim vriskom ne slomi
prikrivam magle
sjećanja u kapi rose pospremam
sve tajne
strahove
sve istrošene misli
bacam
da ušutkam utučene krike
jer
kad čudesne riječi potonu u tišini
a zarobljena duša potraži tebe
tada sve poklonit ću trenu
svemiru dozvolit ću
da me grli
da doziva te
šutke da me brani od vrtloga bola
svjetla da popali u kutovima tame
da dočekam te nježna i nasmejana
jer nitko u vjetru traga ne ostavlja
nit iglom vez na srcu veze
u samoći uzdah nitko ne ispisuje
a zapravo
ništa se ne mijenja
nit na stavlja
ili obnavlja
al' opet svemiru
dozvolit ću da me grli
da doziva te
jer
kad snove ćeš htjeti
u uzdah pretvoriti
ja bit ću tu
čekati

tebe
uspomenom te ljubiti
razumjeti
stiskom ljubav potražiti

NE KOPIRATI

NEMAŠ TI O LJUBAVI POJMA MILO MOJE

Nisam tražila milost, ni pogled od kojeg ću oslijepiti, ni providnost koja će očima dati moć varanja. Nisam te očekivala na pogrebu svoje mladosti. Otišao si u otmjenom odijelu, u sakou mog oca, košulji dva broja većoj. Oslikala sam mjesec našeg života, dan u kojem si nestao, osakatio misli, razbio odanost koju ti dadoh.

Ne tražim ne lomljive niti, ni iskrenost koja se lažima podkrepljuje. Misli me raspaljuju, koračam brzo, brže no ikada. Čitam preokret u tvojoj pojavi, osjećaš nemir. U dvorcu našeg života je živo, ljudskost je ograničena. Pokidane haljine sluškinja su kao odora tami. Prilaziš mi, u pratnji vlastitog ega, košulji dva broja većoj, onoj istoj u kojoj si otišao. Prostrt stol je čekao, tebe, gazdu, tebe sladunjavog lažljivca i kukavicu.

Pogledi su se sreli, strah je opet na trenutak ovladao tijelom... Otmjeno odijelo postalo je bezbojno, glas promukao. Nemir u tebi bio je jači od mog straha. Uzimam čašu, nazdravljam...

Dobro došao na pogreb moje mladosti, Natočite mu vino, rum bi ga dotukao, sluškinja pokidane halje se približava, vrč se prevrće, zalijeva košulju, bijelu, očevu...

Krik, glasan jecaj, pogledi kojih nema, prilazim.

Dišem te, čujem glas, vjerujem da je moj, iako izobličen.

-Oprosti, prozboriš!

-Da oprostim, što to?

Nisam tražila ništa, to je zabuna, nisam tražila tvoju ispriku. Ni kaznu, sam si došao po nju. Vino na košulji je krv, moja mladost koju si ubio. Dobro došao na pogreb te iste. Osjećam strah, mirnoća se gubila, ego je nestao. U dvorac ulaze dvije kočije, sve je tiho, poslušno i pokorno, čak i ti. Odlazim, sjena visokih jablana i sve prisutnih čempresa me okružuje, sakriva od pogleda.

Noć je lijepa, sjedim u kočiji prepunoj čudnog nereda, išaranom podu, vrata se zatvaraju.

Zbogom je suvišno.

Nedostaješ

nespretno odaslana misao,
ispisan trenutak na zaslonu moba
...send
povratka nema
usamljenost
temeljena na nedostatku
TEBE
ne razumljiva
jer
tek kliznih ti mislima
ipak
nedostaješ

maksimir je lijep noću
al' nedostaješ
ti
ime ti kao pjesmu
koju ispisati ne znam
mislima pretačem
pomičem danas
na sutra
možda se vratiš
javiš
ti moj
a ipak ničiji
volim što si takav
drugačiji

možda si kazna
za grijeh
sve bivše
ostavljene
na ispisanom papiru
u prošlosti
dok još ovih
tipkovnica nije bilo
ni brzo odaslanih ljutnji

nedostaješ
ti
prije onih dana kada još
znala nisam
da nedostajati mi možeš

i
neću te zvati
moliti
preklinjati
ostavit ću te tamo
gdje bila nisam
tamo nema nas
samo tragovi
tvoji
njeni
al' ipak
nedostaješ

NE KOPIRATI

TANKA NIT

utihnule su čaše
brujanje barskih glasova
svelo se na tek po koju riječ konobara

poriv u meni je bujao
želja rasla
tišina čini neku novu stvarnost
čujem li zujanje zidova
šuštanje lišća ispod snijega
ćutim li prazninu našeg susreta
kao da si nemamo što reći
ustajem
odlazim

noćas te gledam očima umornim od svjetlosti
nemirod hranim
ogoljevam dušu da tvoju opteretim.
noćas ću sve učiniti da te u sebi smirim
ostavim
uništım,
jednim potezom ćeš nestati

ja sam kao grana
izgužvani stolnjak
koji se žalio što ga ispeglala nisam
konačno.
prednost dajem praktičnom
onom što me ne uzima
što se previše ne rasprostire u meni
jer su me ionako prenanstaniłi
ignorancija i strah,
olujni vjetrovi i plameni vrhovi.
postajem krivotvoritelj vlastitih želja
moja ljubav je drugačija
maglenim nitima opletana
čuvana u staklenkama od suza
jaka.
mislıma vrpca odvezujem
sa zapešća naših ruku
zavjet skıdam.

ROSSINIJEVA MESSE

Ja mrzim tvoju ljubav, prljavu, lažnu...sebe okaljano, oslikano tobom, tvojim rukama bez srama koje grabiš moje izmoreno tijelo.

Mrzim tvoj pakleni mir, slamnatu postelju od svilenih niti napravljenu.

Mrzim tvoje oprost, i svoje praštanje..otuđivanje sebe, lomljenje već slomljenog

Kao pravednik izlažeš svoj jutarnji monolog, svoju snagu pokazuješ slabima, krvlju natapaš usne.

- Grizodušje?

- Ne vjerujem !

Dok ti glas kroz žice gitare tutnji, provlačim se, oblikujem lik u drami koja ne postoji..

Uvodim te u igru, sada svoju, kako bi glasovi dobili svoj fizički izgled..

Moj tekst je na stalku za čitanje..čitam..glagoli me čine nervoznom..

- Strah

Dvoranom odjekne Rossinijeva melodija, spašava me.

Ti, glumac ,okrutno besraman stojiš, čekaš da se masa primiri, da Rossini utihne.

Nastavljaš govor koji se pretvara u refleksiju, luđačko bljuvanje smeća.

Natopljen alkoholom nisi ni shvatio da je dvorana poluprazna.

Oči ti nervozno lutaju, napokon si izgubljen...slomljen, napokon poražen i postuđen.

Radujem se kao lucifer kada anđeo padne.

Znam, nije lijepo..ali radujem se.

ZAR JE VOLJETI GRIJEH

Zbog apstinecijskih simptoma imam osjećaj da tvoj glas dopire preko vjetrovitih polja. Znojim se pri pomisli da te nema, da te nikada neće biti. Razbijeno staklo na dlanu stvara ne vjerojatnu različitost osjećaja... strah, smijeh, paniku, pa onda ništa, čista nirvana. Zaobilaziš me, prepoznaješ strah u mojim očima, glas mi promukao, iako se trudim sakriti ton koji otkriva burnu noć iza mene.

Volim, zar su to tako strašne riječi?

Apstinencija je kao tlo koje podrhtava, moje stanje nakon tebe, zbog tebe i bez tebe...apstinencija si TI.

Pazi kako voziš, govoriš!

- brineš ?

Ili su to samo riječi koje koristiš u određenim trenucima različitosti osjećaja, u zbunjivanju osobnosti koja se pred tobom ruši (mojom osobnošću). Osjetim iznenadnu hladnoću u rukama. Sanjam naslonjena na sjedalo automobila ,ako se probudim neću te više gledati, neće mi biti hladno. Ali ne budim se, ne mogu te pustiti. Sjedim i dalje, kao ne pokretna sjena na uličnu lampu naslonjena, privlačim leptire, krijesnice...sve osim tebe.

Udaljavaš se, zbrajaš koliko možeš izgubiti približiš li se, koliko će boljeti moj dodir...ili ništa nećeš osjetiti?

Trebam zagrljaj, dlan na kojem ćeš ispisati naša imena...zauvijek. Nikada kao noćas nisam željela pobjeći, iskrasti se u noć, otići..negdje se umiriti...izbrisati tebe iz srca.

-A to mogu samo na jedan način.

-Umrem li.

VIŠE NE MOGU LJUBAV ČEKATI

Osjetilo nemara kao da je skriveno, razbacano po misaonim kulisama, kao besmisao uronjen u čaši vina, za lijepljena sentimentalnost na prozor svijeta. Dok te gledam ta vrtoglava čežnja kao komadić nemirne savjesti me prati, umata u neimenovanu definiciju krvožedne praznine. Često nesvjesna udaram o tribine pune zraka, ispuhanih balona i namještenih lutaka spremnih za ispuhivanje čim bi predstava završila.

-Gdje sam , u kojoj predstavi igram ?

Gdje sam tu ja kao netko pun nedostataka, ožiljaka koji se ne sakrivaju dobrim kaputom, ni plavom vestom- gdje nastade sva duhovitost.?

Kada sam se pretvorila u misaonu kulisu iza koje se presvlače glumci, igraju uloge za jednu tek dozrelu jabuku, ili se ja još igram, sebe?

Režem vrijeme, ispunjavam prazninu, mislima stvaram slike dokonih bogatuna koji se na svojim ladanjskim poljanama igraju života. Ili sam se ja pretvorila u beskrajnu čežnju, noćima okupanu...čekam li tvoj znak, pogled koji će me pozvati na vlastitu priredbu, na promociju idalnog neuspjeha dok u praskozorju vrištim tvoje ime a svoj kraj navješćujem.

Predugo lutam vlastitim nebom, obnevidjela tražim zrno , tek propupalu mahunu , mir na rukama laži. Okrenut ću se ka zvijezdama, šutjeti o tebi...gledati u tlo.

Hladnoća će zamrznuti svu ljubav, koja se s godinama nakupila. Vlastitu strpljivost prodati ću, da se prehranim.

Na grudima čovjeka čija je duša ogrezla u crnilo, zaspat ću.

IGROKAZ

u rasuto srce
ugradi sat
podesiš vrijeme koje želiš
ukucaj minute
nježnosti koje ću ti pružati
podesi i usne na poljubac
kratak,
strastven
ili samo ovlaš da te dodirnu
ugradi u mene senzore svoje mašte
potrebe i želje
zaboravi na dušu
samoću
zaboravi nasmijana lica
stvarnost

život je maska
moju oblikuj da bude sretna
onako
lijepa
nježna
poželjna
samo tvoja

želim usne
crvene kao krv
namazane sjajom
užarenog neba
želim nemir na lijevoj strani obraza
suzu
u desnom kutu oka
na dlanu zvijezdu
želim ljubav
Tebe.

PRIPADAM TEBI

hvatam znakove u hodu odaslane
mirnoću duha zadržavam
postajem vapaj tvom izmorenom tijelu
zvukove stišavam
ne mijenjaj me
neka takva budem
svi vrištimo kada iznenada bol naiđe
ja možda neću
izdrža ću

bliži se kraj kolovoza
vrućina ne popušta
pijesak
voda sam
sve to na dlanu žuljevite ruke
na liniji života miruje
klizim
u svaku poru ulazim
da s tobom hodam
da me na dlanu nosiš
neznatno prisutnu
nevidljivu
- gledaš me
u čudu mi osmjeh uzvратиš
u zraku osjet neizgovorenog
iznenađenost samih riječi
kao pobožnost
tišinom se grlimo
želim te gledati i u rujnu
pa i dalje
mogu li

ZAGRLJAJ

htjedne te zagrliti
a onda mi se pričini da me gledaš drugačije
pogledom koji zjenicu pretvara u ogledalo
osjet
šesto čulo me upozorava
mogućnost opasnosti je blizu
mirišem je
osjećam se vezanom za tebe

iako
mi ne postojimo
ni dana u kojem smo se sreli nema
svejedno
tragajući za ljubavlju kidam oskudno
odjeveno srce,
osjetom bola darivam ga TEBI

oklijevam prihvatiti ispruženu ruku
nepoznata mi
kao da nemir spokojno u njoj spava
odričem se barbarskih užitaka
koje zamišljala sam da mi činiš

...sama
ispunjena sramežljivošću i slutnjom
sa sjećanjem u duši i neobičnim praznovjerjem
koji stvarale su riječi
te sitne i krupne riječi
koje volim
suhoća misli je prisutna
više ne osjećam tugu

u meni potajno i dalje klija nešto
što će u datom trenutku razbiti oklop
ma kako hrabra
ta moja duša bila.

ČEKANJE

Tiho i
polako
mojim će tijelom za gospodariti
čekanje

postati ću strana ovom svijetu,
nedokučiva lomovima
nedostupna leptirima

moja korota si
moj neispričan dan,
tišina koja svjetlost lomi u zoru

nikad nismo razumjeli
ubrzavanje srca,
otkucaj nas
u nama

nemir se širi
svim našim porama
iako
rub života
dotakli nismo
svoju postojanost
otkrivamo u njemu.

jedina istina
dušo
da
smrtni smo
u naše brazde
vrijeme je
korijene pustilo

ostaje nam
da sami u našoj tišini,
istrošenim riječima
koje se kao prah raznose
podnosimo čekanje.

NE PITAJ

ne pitaj zašto
ne troši uzalud riječi
mogla bi te zanijekati
baš u zoru
pri prvom susretu
s nebeskim svjetlom
u trenutku spajanja
noći s danom

vjeruj

mogla bi
zanijekati postojanost nas
jutro s prozora gledati
i umrijeti u blagosti laži
bez sivila koje se stapa
u tišinu svoje gustoće
i ne govori o sutra
ne
pretvaraj misli
u misao

duša se ne mijenja
beskrvna je
i voli
...još te voli

zdrobljene usne šutjet će
o nama
gdje rasla je riječ
nastat će točka

molim te
ne drhti
hladna jesam-tebi protivna
ali ne i različita
ne tuđa
samo nisam tvoja
na obzorju se nazire svjetlo
vlastitu mračnost odnosi
ravnodušnost je prisutna
prema tebi

nerazumnim i ne gibljivim
riječima koje pišem

osjetiš li
da
stjenka pamćenja se hladi
nagovješćuje
uzak i dug trag praha
prolazim njime
i zaboravljam da stisnuta
između dva stiha
zauvijek
nestajem

NE KOPIRATI

U NAMA

noćas ćutim valove
otkrivaju rubove nas
stvarnost
koju smo
nemirom pokrili
nestala je bliskost
ugodnost
koju smo osjećali pri
dodiru nožnih prstiju
poljupcu

blijedi ova noć

nije teška
možda
tek sjetna
kao da nestaje u zvuku zvona
preletu ptice
zrnu prašine

obzor smo
gdje mjesečeve sjene
zgušnjavaju tišinu
gdje nema raja
tek puka tjeskoba misli
zvijezde koje se sele
svemir
koji dodirnuli nismo

obavilo nas vrijeme
novo
ne poznato
dok
jesen ogoljela stabla
umata u maglu
štiti ih
mi prolazimo tišinom
zbunjeni od takvog života
potrebe za izgaranja
za žuborom u tijelu
a na kraju
sve oslikano u duši osta

navikloj na blijedost
na rubove prašnjavog kaputa
koji nam tek tijelo krije

NE KOPIRATI

STIH ZA TEBE

zaplakat ću
ako sretnem te u noći
dok sparina oblak magličastog
pokrova na staze spušta

želim otići negdje
gdje bih ti blizinu osjetila
dodir shvatila

kada mi se kao
u davno napisanoj pjesmi
čije sam riječi zaboravila
tiho približiš
ja postajem
naslov
stih

postajem sljubljena s tobom
dodir prstiju u polutama sobe
stvara ne objašnjivu ljepotu
drhtaje uzdaha

stvaram
čaroliju malih mostova
koji se nižu niz rijeku
zvanu ljubav
jesi li
i na kojem mostu sjediš
ti
koji dom svoj u svakom
mom stihu pronaći možeš

TKO SAM

tko sam to ja
poznata
ne poznata
tko mojim mislima luta
tko me ranio
ili volio
ma tko sam ja da se sa sobom borim
da misli pretačem
u posude od zraka
tko sam
možda tek sjena
zaborav
tko sam da me volite
ili mrzite
suza
ili
osmijeh
trenutak radosti majci pri rođenju
jesam li
tko sam to ja
čija je to suza
zašto mojom linijom života
dlanom mojim plovi
jesam li tvoja
svoja
svačija
ili ipak
ničija
i tko me to pozna
moja najbolja prijateljica
moja ljubav možda
tko vidi šavove na duši
rane koje nisu zarasle
pitam vas
tko sam ja svima vama
vrijeme neumitno ide
ne čeka
jesam li dodir čijem srcu
ljubav ikomu
jesam li radost
tebi
vama

i na kraju,
tko sam ja doista
suza pri lijepljena na osmijeh
svjetlost
ili tek ulična lampa koja trag
na zidu vaše sobe ostavlja

NE KOPIRATI

IGRA

volim našu igru
to okruženje ne znanja
slike na zidu sobe

tvoju ne ograničenu pohlepu
tu glad
za davanjem ljubavi
meni
kao tvojoj svetosti

ne sebičnost riječi
kojima me hraniš
je golema

volim
tvoj pogled
pomalo zbunjen
kad govorim
da moram ići

kada me moliš

ostani još malo

volim

tvoj sat
star
prašnjavi
koji na zidu nakrivljen stoji

stol
pretrpan tanjurima
koje nisi želio pospremiti
od prošle večere
za nas

slušam ti hod

prilaziš
dok
zamotana u plahte
od plavog pamuka

skrivam
želju
drhtaj tijela

volim te male radosti
u sobičku
prepunom knjiga
romana
i pokojega pauka

volim te zvati ljubavi
zadirzivati do granice ljutnje

te prepirke me čine živom

volim ti se suprot stavljati
iako znaš
da sam na tvojoj strani
ali u tom trenu
ti ništa ne znaš

postojanje nas je neupitno,
al'ipak
volim te voljeti
na svoj način,
pomalo sebičan
teatralan

možda sam jednostavno sigurna
u igru
bez laži
prijevara

moja se ljubav u tvoju stoplila,
odavno

možda nas
baš takve volim

ZABRANJEN

mistika kao dodir bokova u prolazu
neznatan
bilo na sljepočnici ubrzava
kao promatrač ga priželjkujem
predznak ne očekivanoga
nepoznatog, željnog
usporavam ritam
oslonjena na rame tvoga postojanja
u meni (zabranjenoj)
razumijevanje
zabranjena zabranjenom
pod kožom trag, kao drhtaji noći,
krila leptira donose tvoj dah i drhtav glas
trnem od bola, zabranjeno mi je plakati
idi
u tišini
pokucaj na vrata neba
tamo sam, u krilu oblaku
u ljuljački sjećanja sjedim
jer ne znam gdje su tvoje stope
ruke, tvoj osmijeh čiji je
dodir bokova, usana
na odlasku sam, na putu za nigdje
mistika i dalje okružuje tebe... mene
zabranjenog – zabranjenoj

SOBA SJENA

tražim te
u zraku se isprepliče tvoj lik
pa bježi
izmiče se kad se približim
ili možda više ne znam
dostići
(ne) dostižno
sudar zraka
stvara ne ispunjive praznine

ne znam

postojiš li uopće
ili sam umislila tvoj lik
da te dozovem
postaješ sjena
tek bljesak

ponavljam se

ne taknu te
ni ne rani me
ljubavi tvoje lik

samo prostori što
te stvaraju
čini mi se da propadaju

probijaju tišinu
praskom
bez odjeka

JUTRO

jutros
tiše nego inače
kavu je skuhao
pokretima sporim
tako sporim
da nervozu stvaraju
svoj omiljeni šećer
smeđi
zrno po zrno miješa

nije me vidio,
gledao

mlijeko
kao da je sebe pitao
gdje je mlijeko

koraci

ulazi ona
tiho na stolicu sjeda
poljubac
rukom poslan

tko je ta žena

u mom domu
mojoj tišini
bez osmjeha
pozdrava

pogled mu miruje
spusta šalicu
ona i dalje sjedi
sama
bez kave

koraci
sada njegovi
odlaze bez pozdrava

poljupca

vraća se
poljubac bez riječi
obučen
odijelo-kravata.
dotjeran
siguran u sebe
odlazi

PR DIOGEN pro kultura magazin
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI